Ганна МІКЛАШЭВІЧ

***

Радок нараджаю, як светлую споведзь,
Крыніцу з празрыстай святою вадою.
Напэўна, ён некалі зможа ўспомніць
Хвіліны, калі я была маладою…

Калі я кахала аддана і шчыра,
Сваё ахвяруючы сэрца і волю
Таму, хто цяплом абуджаў маю ліру
І вольныя думкі свабодаю кволіў.

Калі я спазнала жыцця асалоду,
У вочы твае зазіраючы смела.
Каханнем напісаных безліч мелодый
Табе аднаму падарыць я хацела.

Калі мітусня і жыццёвыя справы
Спрачаліся з песняй, з душой маладою,
Калі асалодай дурманілі травы,
Пачуцці сваволі не зналі спакою.

Радок нараджаю, як светлую споведзь…

***

Я сёння для сябе найлепшы госць,
Перабіраю летуценна фотаздымкі…
Пранеслася імгненна маладосць,
І сталасці мацней усё абдымкі…

Але душа трывожная жыве,
Кахае, любіць, у сусвет ірвецца…
Ды толькі ёй сяброў тых нестае,
Што некалі бальзам лілі на сэрца…

Але яны заўсёды побач, тут…
Дапамагаюць, як анёлы з неба…
Было шмат радасці, было пакут…
Як нестае вас, як жа вы патрэбны!

Малюся я за светлы супакой…
І ўдзячна дарагім і шчырым людзям,
Што хоць нядоўга крочылі са мной,
У памяці навек са мною будуць…

***

Калі было маркотна на душы,
І сэрцу вельмі нудна, адзінока…
Казалі Вы: «А вершы ты пішы…»,
І гэта сапраўды мне стала ўрокам.

І зведала я казку родных слоў,
Такіх пяшчотных, мілых і гаючых…
Жыццём я наталялася з радкоў.
Сум адступаў і сэрца больш не мучыў.

Натхнялася і ўранні, і ўначы
Святым, агністым,
цудадзейным словам…
І Вашы вершы — лепшыя ўрачы —
Лячылі далікатна, адмыслова…
І сёння помню шчыры той урок,
Калі камяк нервова сцісне грудзі,
Раблю да кніг, да вершаў
Вашых крок…
І гэта ўжо навек са мною будзе…

***

Сціплы дождж крануць баіцца плечы,
Сонца пацалункам песціць твар.
Неабдымнай далечы сінеча…
І бяздонне, неабсяжнасць мар.

Мае мары — светлая дарога.
Покліч зорак. Вечнае жыццё.
Дар святы ад неба і ад Бога.
Вечнага кахання пачуццё…

Сціплы дождж крануць баіцца плечы,
Сонца пацалункам песціць твар.
На парозе — салаўіны вечар,
Час надзей і невыказных мар.

***

У сусвет я нясу сваю мову,
Каб гучала і смела, і нова,
Каб нашчадкі мае, беларусы,
Вывучалі яе без прымусу.

Каб Радзіма мая расцвітала,
Цеплынёй і спагадай вітала,
Сакавітасцю роднага слова,
Шчодрым людзям сваім адмысловым.

І для шчасця мне многа не трэба:
Хай блакітам натхняецца неба,
Хай спявае світальнае сонца,
Беларусь прыгажэе бясконца!

***

Толькі помні, што я недзе ёсць,
Што кахаю я моцна і шчыра…
Для цябе, мо, нязваны я госць?
Але ж ты абудзіў маю Ліру.

Толькі помні, што я недзе ёсць,
Што жыву адзінока і ціха,
Недарэчная сцішана злосць,
Не чакаю ніякага ліха.

Толькі помні, што я недзе ёсць,
За цябе перад светам малюся,
Што галопам ляціць маладосць…
А яе я стрыножыць баюся…

Прызнанне

У горадзе калі душа параніцца
Бязмерным шумам
і звычайнай мітуснёй,
Вясковая душу ратуе раніца,
Прыносіць і збавенне, і спакой…

Духмяны сад мяне сустрэне ветліва,
Дзяўчынкай прабягуся басанож.
Мая Радзіма, шчырая і светлая,
Усё тут радуе: вясёлка, хмаркі, дождж…

Птушыны шчэбет гаманлівы, радасны
Душы абудзіць тонкую струну,
Напоўніцца жыццё бязмежнай радасцю,
Бо тут сустрэну маму і радню…

І кубак кавы пад густою вішняю
З сястрою з асалодай падзялю…
Удзячна і Сусвету, і Усявышняму
За родны дом, за родную зямлю…